



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Prosequitur quæ de nonæ rupis incolis dicere instituerat. Capvt XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Matth. 26.

D. Vide ne idem tibi vsu veniat, quod Dicitur Petro, qui & ipse grandi erat fiducia & magnanimitate præditus, sed vbi periculum imminere sensit, animus ei in pedes decidit.

H. Equidem mi Domine, totum me tua benignitati & misericordiae permitto.

Prosequitur quæ de nona rupis incolis dicitur instituerat.

CAPVT XXXIII.

Agè nunc rupes omnes & rete illud, quod per totum orbem expansum est, respice. Adspexit homo sub rete, viditque duos versari homines, quorum alter totus instar angeli lucidus & elegans, alter totus obscurus & ater perinde vt dæmon, præterquam hominis gerebat speciem, videbatur. H. Mi Domine, quinam sunt homines isti? D. Is qui sub rete graditur, haud secus quam diabolus niger, quandoque huius rupis habitator fuit, sed inde proiectus est, sicut Lucifer. Quamnamque sui complacentia titillari coepit, atque ex ea complacentia multa cum hominibus colloquia miscuit, & aliquid esse & haberi voluit ex seipso. At nunc omnium quos orbis habet, spurcissimus est. Siquidem ea quæ docet, erroribus & hæresi obnoxia sunt, atque præ cunctis dæmonibus diligentius fugiendus est. Huius sectatores tam multos sub reti degere conspexit homo iste, vt eum ex animo miseresceret. In namque Christianorum omnium perniciosissimi sunt.

Christianorum
omnium per
niciosissimi
qui

H. Qua

H. Qua ratione hoc fallax hominum genus
 molle licebit? D. Subtilem quendam ac sua-
 nem & mollem tradunt viam, ad quam alio-
 qui ipsa natura, præsertim hoc æuo, propensa
 est. H. Quis est alter ille tam splendidus sub
 rete?

D. Is quoque suam est intuitus originem, at-
 que in horum amantissimorum hominum vi-
 xit contubernio, sed ex ingenti erga proximos
 amore & misericordia, demisit sese sub rete &
 miseris iunxit peccatoribus, si quem forte di-
 uina adiutus ope, conuertere, atque ex peccatis
 extrahere queat. Idem autem ipse procul respi-
 cit, agnoscitque quam miseradum in modum
 Christiani sub reti summo cum periculo ia-
 ceant, optatque mortis ferre supplicium, vt eos
 ex peccatis possit educere, eò quod seuerissima
 Dei iudicia post hanc vitam impijs ferenda,
 dilucidè perspecta habeat.

H. Habene mi Domine Christianus orbis
 multos ita illustres & splendidos homines?

D. Certè tam paucos habet, vt id ægrè laturus
 sis, si videre oporteret. H. Timene homi-
 nes isti? D. Timent quidem, sed hoc solū, quod
 Domino Deo suo non satisfaciant, nec eius se-
 tentur exemplar, ita vt vellent. Non metuunt
 neque Purgatorium, neque infernum, neque
 demones, neque homines, neque mortem,
 neque vitam, sed timor omnis eis ablatu-
 s, præter tamen timorem filialem, qui in eis ma-
 net, donec in hac vita supersunt. H. Habentne
 isti adhuc viuere?

D. Habent nimirum, neque appetunt aliud,
 quam verum exemplar Christum Iesum ad

Ee vlti-

Summe in
 hac vita per-
 fectos om-
 nis umbris,
 præter filia-
 lem, exper-
 tes.

ultimum vsque spiritum imitari. Præcipua
autem eorum crux ea est, quod Ecclesie
Christianorum horrenda pericula bene
runt, eorumque dolent vicem. Porro tam copiose
se diuinitus illustrati sunt, vt facile animas
uertunt, quibus singuli homines alioquin boni
diffineantur impediri, ne ad suam progredi-
antur originem: cumque adspiciunt, vt homi-
nes isti propriae suae voluntati atque vitij im-
pliciti ac irretiti sint, condolent eis, atque
crucem post Christum caput suum ad mortem
vsque ferunt.

H. Suntne de æterna securi beatitudine? D.
Seipsis abnegatis, vnum cum Deo efficiunt.
Quo igitur illos ablegare possit? Num amicos
suos dæmonum manibus permittet? Id eum vi-
tique non decet. Itaque dum homines isti mori-
untur, eodem momento caelos penetrant.
Nec quisquam eos in hac vita, nisi Deus seipso
consolari potest.

H. Quid causa est, quod hodie omnis pietas
ac optima constitutiones in Ecclesia tam mi-
serè pessum abeunt? D. Olim superioribus
seculis, si quid grande fuisset agendum, Deus
& eius amici consulebantur. At nunc si Ecclesia
affligeretur & laboraret, velique vnusquisque
ex his præclaris hominibus ex Sancto impetraret
eis siue in secularibus, siue spiritualibus rebus
consilium præstare, ludibrio eum habent &
stultum putant. Et tamen si vni alicui ex his
rotius Ecclesie cura commissa foret, melius
eam & rectius iuxta decreta & constitutiones
omnes moderaretur, quam quouis alius, idque
paruo negotio. Verum licet in eis sanctus mi-
near

Crux perfe-
ctorum præ-
cipua quæ.

Constitutio-
nes bona cur
in Ecclesia
perditæ eant.

reat Spiritus, tamen opprimuntur, deriden-
 tur, & pro nihilo ducuntur. Sed his omissis, dic
 mihi, num bene affectus sis, quid sibi ea re vo-
 luerit Deus, quod initio excelsum tibi mon-
 strauit montem, in cuius suprema planitie pis-
 ces multi erant, qui ex ipso monte per rupes
 decidebant, cumque venissent ad ima, per flu-
 uios omnes, totumque mundum peruagaban-
 tur, plurimis interea captis: vbi verò mun-
 dum iam circuissent, atque ad montis essent i-
 ma reuersi, admodum numero imminuti vi-
 lebantur, iidemque per aquas & montem sur-
 sum ultra celsas nitebantur rupes, sed vnda
 decurrens eos deorsum secum rapiebat, & quo-
 ties ad montis pertigissent verticem, inde rela-
 bebantur, ita vt nonnulli emorerentur. Vidi-
 sti tum, tam crebro id eos attentare, antequam
 rupes transcendere possent, vt paucissimi in
 montis fastigium peruenirent. Dic igitur,
 num probè hæc intellexeris. H. Equidem a-
 nimaduerto cuncta hæc significasse aliquid:
 Sed benignissime Deus, miserere Ecclesie verè
 misera. D. Quid miserebor? videsne vt con-
 temnant omnia? iam ante clementer præmo-
 nuerit eos Deus ingenti peste & morbis, & prius
 etiam alijs signis & argumentis, modo prospe-
 ris, modo aduersis, sed nihil profecit. Dei timo-
 rem planè nihili ducunt, seque id semper per-
 peti potest Deus, quandoque alia experientur.
 Nam aliquod retrò seculis non tanta fuit ho-
 minum improbitas vti nunc est. Haud secus
 viuunt quam oues errabundæ, nec amicis Dei
 fidem commodare volunt. Olim Deus & in
 veteri & in noua lege specialibus amicis suis

sua retelavit secreta, idque æque hodie, atque
 tum temporis, facit. Non enim minus id tam
 potest, atq; olim. Quisquis id credere non vult,
 eius ruina hinc capit initium, & durabit in æ-
 uum sempiternum.

H. Terribile hoc est Domine pro cunctis vi-
 tæ suæ emendationem inchoantibus, & se-
 corrigere cupientibus, & tamen amicis tuis mi-
 magnoperè fidem adhibentibus, eo quod dicta

Homini vitæ
 melioris stu-
 dio quid
 vtilissimum.

ipforum non capiant. D. Et quinam possunt
 eos capere, cum vsque adeo ab ipso vitam dis-
 crepent? Aiunt se eos nō nōsse, sed indigni sunt
 eorum habere notitiam, idq; ea de causa, quod
 minimè parati sint eorum dictis obtemperare.
 Et tamen hominibus bonam vitam aggregan-
 tibus cum primis vtile foret, aliquem Dei ami-
 cum inquirere, ei morè gerere, ac Dei loco se-
 resignare, cum illo que solo miscere colloqui,
 omniq; studio sibi cauere ab hypocritis & he-
 reticis, qui tam passim circumcursant, multo
 instructi verbis acutis & subtilibus, quæ iam
 frequentius, quam diuinæ scripturæ veritas
 audiuntur. Esset sane perquam necessarium,
 simplicibus & rudibus quibusque, vt sub Chri-
 sti fugerēt crucem, & huius farinae hominum
 fallacissimam vitarent sodalitatem & com-
 munionem, prauaque consilia. H. Equidem
 sentio, si simplex quispiam integrè & consue-
 ter sese ad te conuerteret, paratus vni tibi vi-
 uere, & creaturis omnibus valefacere, illico te
 ei laturum opem, tuamque gratiam præstare-
 rum. D. Paratus esset Deus suam impartiri gra-
 tiam, si vasa capacia adessent. Homines presen-
 tis æui, non nisi se ipsos querunt & aucupantur.

solus

olaque dona Dei amant, vnde raro magnam Dei gratiam percipiunt, vtpote illius minimè capaces. Non enim audent ac infracto animo, veraque ac humili sui resignatione ac submissione intrò se conferunt. Quod si quis ita ageret, in eo sane propensius modo Deus, quam vnquam antehac, magna quædam operaretur. H. Si plures superessent, qui ita se gererét, nihil dubito, quin Ecclesiæ propitius fores.

Gratiz Dei
qui cur minime
capaces.

D. Multis retrò seculis non adeo misertus est Deus vt hisce temporibus, quibus multa nimis tolerat, patitur, parcit, monet, expectat diem ex die. Pater quidem ante plures annos Mundum ad paucos vsque homines delere decreuerat: sed Filius intercedens, rogauit vt suspenderet sententiam. H. Obsecro Domine, memineris immanium cruciametorum tuorum & acerbissimæ mortis tuæ, atque omnis miserandæ perpeffionis tuæ, & miserere Ecclesiæ tuæ, expectesque aliquamdiu, efficiasque vt sese emendent. Nullane via aut ratione commode efficere potes, vt in aliquem meliorem redigatur vita ordinem, magisque te vereantur?

D. Ecquid tandem illis faciet Deus? Ipse tamen vides, quicquid illis facit Deus, nihil prodesse. Impie & peruerse nimis viuunt, & multi omnis sunt diuini timoris expertes. Id verò Deus Pater nulla ratione diutius perpeti vult. H. O Domine Deus, miserere illis.

D. Quo pacto illis miserebitur Deus? Iam vsque adeo in peius abiērunt, vt diuina iustitia tandem ferre non possit. Itaque vbi illud aduentarit tempus, iam tum omnes tuæ & aliorum Dei amicorum preces desinent, permittetque

Ee 3 Deus

Deus Pater Filio suo omnem ipsi haecenus irrogatum, & qui hisce periculosis temporibus etiamnum irrogatur, vlsci contemptum de iniuriam. H. Non video Domine, quid amplius dicam, nisi vt pro tua immensa misericordia cum illis agas. Sed nunc, obsecro, vnam licet adhuc quaestionem mouere tibi, ac deinde nullam. Qui digni sunt suum contemplari principium, perfectione inde in vita hac temporaria perfruuntur gaudio? D. Ineffabilibus abundant gaudijs. At tamen plenum hoc temporariae beatitudinis gaudium tam impar est futurae felicitatis gaudijs, quam tempus aeternitatis. En confirmo tibi, incernam quandam occultam te perpeffurum crucem ad mortem vique. Et hic sit finis colloquij nostri. H. Fiat Domine voluntas tua. Equidem Domine tuum opus obferari exemplar donec vixero, quoad viret aeternitatem.

Matt. 6. & 26.

Posteaquam libellus hic omnino descriptus fuit, retraxit Deus cuncta iam memorata seconda dona sua, in tantaque hominem in tanta penuria reliquit, ac si nihil vnquam de Deo comperisset: atque insuper immanissima eum permisit tentatione vexari, quae etiam sensus humanos omnes excederet. Et viuit etiamnum homo iste, putatque se donec vixerit, ea tentatione laboraturum, nec aliud nisi crucem petit.

Libellus hic scribi coeptus est in leuino Quadragesimali, anno post Christum natum 1352. Non est tur quisquam sciscitetur, cuius opera in hoc conscribendo Opusculo Deus vult fit. Siquid in homo iste diuinæ confidit benignitatis.

gitari, donec vixerit, nunquam id cognitum
tamenetsi diuine permiserit voluntati, vtrum
vel fiat, vel non fiat.

DEO GRATIAS,

PIO LECTORI F. LAURENTIVS
Surius Carthusianus, S.

Equa hoc libello de nouem Rupibus & ea-
rum incolis dicta sunt, aliquot locis subob-
scura sunt. Itaque in tui gratiam placuit e Ger-
manico conuertere & hic adycere paulo diluci-
dorem, quamuis compendiarium earundem de-
clarationem, editam ab insigni Theologo D.
Henrico Harphio, qui & sanctitate.
& eruditione celebris
habetur.



Ee 4

EXPLA-